

DOBOZI ESZTER

Hasztalan itt dobogunk

Áthajtuk csak sebtében, mint külhoniak, mind e helyen. Itt volt nekünk hajlékunk is. Evégből, mint kinek otthona, egykor olyan volt, s most idegen már a táj. S míg végigrobogunk a partokon, át meg át hidakon, vándorként csak szemléljük elálló lélegzethez lomhán a várat, palotákat, gótikus íveket is bámészan, mint a turisták néznek megcsömörülve a látvány s fény özönétől. Mert minekünk is csak látványosság, nem az élet színtere most ez a város. Mint körből kikopottak, hasztalan itt dobogunk, bár nincs ház, mely befogadna, nincs ágy, párna pihenni, nem ismer már meg a boltos. Nincs honnan kitekinteni. Nem pásztázzuk az ablak mélyéről a Dunát s a hegyre bukón a napot sem.

Mátyás kútja

Innen minden látszik: az ádáz harcok a trónért. Látszik, ahogy testvér testvérét öldösi, s hétrét görnyed a lenti tömegben a pór. A fellegekig visz a kővel kirakott út. Másfél századon át volt hős, koronás főké. Aki hullámszik s araszol most rajta, ki népe lehet, mondd! Hömpölygő hada omló partjain a rontásnak! S itt tombolja ki ártó, bösz erejét. Mert újra előkúszik, tekereg. Van! Végtelenített örvénylésben. S nem csak a véred ontja, ugyan, nincs, így gondolja, de lelkedet örli meg, dőzsölve föléli. Ha harc, legyen! Állom! A kardom és sisakom majd fölveszem én. Szétvágva Dunánk bár, innen a kúttól látni, ahogy mind egybefolyik már s él az időben (folytonos ár), ami egykoron elvált.